

Sygn. akt XI Ka 529/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Włodzimierz Śpiewła

Sędziowie: SO Ewa Bogusz – Patyra.

SO Elżbieta Daniluk – spr.

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Kwaśnickiej

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 roku

sprawy J. S.

oskarżonego z art. 277 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Rykach

z dnia 25 lutego 2013 r. sygn. akt VII K 30/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) na podstawie art. 66 § 1 oraz 67 § 1 i 3 k.k. postępowanie przeciwko J. S. o czyn z art. 277 k.k. warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku, zobowiązując oskarżonego do świadczenia pieniężnego w kwocie 200 (dwustu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

2) przyjmuje, że zasądzona opłata dotyczy obu instancji;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 (dwadzieścia) złotych zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

XI Ka 529/13

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 29 czerwca 2010r. w P. woj. (...) usunął znak graniczny w postaci metalowej rury oznaczony nr. 521 pomiędzy działkami geodezyjnymi numer (...), a działką numer (...) w ten sposób, że wykopał go z ziemi

tj. o czyn z art. 277 kk.

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2013r., Sąd Rejonowy w Puławach uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 277 kk i za to, na podstawie art. 277 kk skazał go na karę 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wymiar jednej stawki na kwotę 10 złotych;

zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 90 złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez oskarżonego, który w apelacji zarzucił wadliwą ocenę dowodów i błęd w ustaleniach faktycznych i na tej podstawie wnosił o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie go.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, w zakresie sformułowanych w niej zarzutów i wniosku o uniewinnienie nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom i wywodom skarżącego, Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy nie dopuścił się mogącej mieć wpływ na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, jak też nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może zostać postawiony skutecznie tylko wtedy, gdy sąd orzekający oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo w prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wyprowadził wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania. Żaden z tych dwóch przypadków w rozpoznawanej sprawie nie występuje. Ustalona przez Sąd I instancji podstawa faktyczna wyroku wynika wprost, z bezbłędnie ocenionych zeznań świadków H. T. (1), S. G., G. G., G. J. i J. G..

Zachowanie oskarżonego zostało właściwie ocenione pod względem prawnym, co znalazło wyraz w prawidłowym opisie czynu i jego kwalifikacji prawnej.

Sam fakt ustawienia znaku granicznego został potwierdzony obiektywnymi dowodami w postaci zeznań geodety G. J., zapisami w protokole przyjęcia przebiegu granic i prawomocnej decyzji Starostwa Powiatowego w R.nr. (...). Wynika z nich w sposób oczywisty, że punkt nr.(...) oznaczony metalową rurką był znakiem granicznym.

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach twierdził, że nie widział znaku granicznego, nie wiedział o jego istnieniu. Swojej wiedzy w zakresie jego istnienia przeczą także w swoich zeznaniach M. B., K. S., i M. S.. Ich twierdzeniom w tej części zasadnie Sąd Rejonowy nie dał wiary. Pozostają one w oczywistej opozycji już do samego faktu rozmowy H. T. (1) i S. G. z K. S. po zauważeniu przez niego faktu budowy ogrodzenia, co do istnienia znaku granicznego i konieczności pozostawienia go na miejscu – co znajduje dodatkowe potwierdzenie w zeznaniach pracującego przy budowie ogrodzenia S. M. - oraz faktu wezwania interwencji Policji w sytuacji nieuzyskania konsensusu podczas tejże rozmowy, dokumentami związanymi z ustaleniem granic i dowodem odbioru przez oskarżonego prawomocnej decyzji Starostwa Powiatowego w R.z dnia 17 lipca 2002r.

Całkowicie nieprzekonująco brzmią twierdzenia oskarżonego co do usunięcia tegoż znaku granicznego przed przystąpieniem przez niego do budowy ogrodzenia - przez inne osoby i w zupełnie innych okolicznościach. Przeczą im nie tylko dowody uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne, ale również logika faktów związanych z zachowaniem H. T. (1) – rozmowa z K. S. mająca w zamierzeniu spowodować pozostawienie znaku granicznego w miejscu jego ustawienia przez geodetę, wzywanie interwencji funkcjonariuszy Policji. Scenariusz, z którego wynika, że wszystkie te zachowania zostały podjęte mimo to, że znaku granicznego już na miejscu nie było, na gruncie zasad logicznego rozumowania i zdrowego rozsądku jest nieprawdopodobny w stopniu graniczącym z pewnością, nawet przy uwzględnieniu dostrzeżonego przez Sąd Rejonowy konfliktu pomiędzy H. T. (1), a oskarżonym i jego rodziną.

Stąd słusznie Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom wspierających go świadków – osób do niego najbliższych.

Dokonanej przez Sąd I instancji oceny zgromadzonego materiału dowodowego, którą to Sąd Okręgowy w pełni aprobuje, nie są w stanie podważyć argumenty podnoszone w apelacji. Drobne nieścisłości w zeznaniach H. T. (1), wyjaśnione przez nią w toku ostatniego przesłuchania, a dotyczące okoliczności natury drugorzędnej, wiarygodności jej zeznań nie wykluczają.

Skarżącemu nie udało się skutecznie podważyć toku rozumowania Sądu I instancji, który jest pełny, logiczny i jasny, oraz nie zawiera błędów natury faktycznej, toteż nie było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji, ani też do uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Bezbledne ustalenia faktyczne, nie skutkowały równie bezbledną oceną stopnia winy i społecznej szkodliwosci przypisanego oskarzonemu czynu.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie są one znaczne, przy akceptacji wywodów znajdujących się na k. 8 pisemnych motywów wyroku oraz uwzględnieniu pozostałych kryteriów oceny stopnia społecznej szkodliwosci czynu wymienionych w art. 115§2kk.

Tym samym Sąd Okręgowy stwierdza zaistnienie przesłanek do zastosowania wobec oskarzonego warunkowego umorzenia postępowania. Oskarżony nie był dotychczas karany, przypisany mu czyn, którego okoliczności popełnienia nie budzą wątpliwości, jest zagrożony karą nie przekraczającą trzech lat pozbawienia wolności.

Nie ma również podstaw do twierdzenia, że warunkowe umorzenie postępowania nie będzie wystarczające do uświadomienia oskarzonemu konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego, w tym również powstrzymania się przed popełnianiem przestępstw. Jest on osobą w dojrzałym wieku, cieszy się dobrą opinią i nic nie wskazuje na to, by – poza tym incydentalnym przypadkiem – miał lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych czy zasad współżycia społecznego.

Aby tę jego pozytywną postawę utrzymać, nie jest zatem konieczne wymierzanie mu kary. Roczny okres próby będzie wystarczające dla zweryfikowania postawionej prognozy.

Z tych przyczyn i nie stwierdzając uchybień, które winny być uwzględnione z urzędu, Sąd Okręgowy orzekł jak w dyspozytywnej części swojego wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze zostało wydane na podstawie art. 635 kpk.